

2. Мусієнко І. В. Культурна дипломатія України в контексті проблем євроінтеграції та міжнародних економічних стосунків / І. В. Мусієнко // Розвиток суспільних наук: європейські практики та національні перспективи : матер. міжнар. наук. конф., 25-26 грудня 2015 р. – Львів : ГО "Львівська фундація суспільних наук", 2015. – С. 118-121. – Режим доступу : <http://repository.kpi.kharkov.ua/handle/KhPI-Press/20830>

3. Розумна О. Культурна дипломатія України : проекти і можливості. – Режим доступу: URL: <http://life.pravda.com.ua/columns/2015/04/1/191893/>

4. Шевченко М. І. Культурна політика України в умовах євроінтеграції: дилеми та виклики / М. І. Шевченко // Міжнародні відносини: теоретико-практичні аспекти. 2019. – Вип.3. - Режим доступу : <http://international-relations.knuki.m.edu.ua/article/view/159124>

5. Пахлова С. Є. Європейські тенденції в культурній політиці України / С. Є. Пахлова. // Державне управління: удосконалення та розвиток. - 2012. - № 5. - Режим доступу : <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=420>

6. Офіційний сайт Представництва України в Європейському Союзі. – Режим доступу : <https://ukraine-eu.mfa.gov.ua/posolstvo/galuzeve-spivrobitnictvo/kulturne-spivrobitnictvo-kreativna-uevropa>

Борко Т.М.,

кандидат педагогічних наук, доцент з наказу кафедри інформаційної, бібліотечної та архівної справи
ВП «МФ КНУКіМ», м. Миколаїв

ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ В ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СФЕРИ

Сучасний етап розвитку освіти характеризується інтенсивним пошуком нового в теорії та практиці. Цей процес зумовлений низкою суперечностей, головне з яких – невідповідність традиційних методів і форм навчання і пошук нових тенденцій розвитку системи освіти, нинішнім соціально-економічним умовам розвитку суспільства, який породив цілий ряд об'єктивних інноваційних процесів.

Аналіз попередніх досліджень свідчить, що проблемі реформування освіти, пошуку нових ефективних способів її організації та здійснення, впровадження інновацій в освіту присвячені дослідження вчених: В. Андрущенко, В. Антошкіна, В. Бикова, С. Гончаренка, І. Дичківська, І. Каленюк, О. Левченко, О. Пометун, Р. Солоц, Т. Шульца [1, 3-5] та ін.

Актуальність дослідження проблеми підготовки кадрів для вищих навчальних закладів обумовлена потребами попиту сучасного ринку інформаційних послуг у фахівцях з високим рівнем теоретичних і практичних знань і навичок. Перед викладачами, які готують фахівців для вищих навчальних закладів постає проблема пошуку нових шляхів для підвищення пізнавального інтересу і зацікавленості студентів до освіти, зміцнення їх позитивної мотивації в навчанні. Це вимагає поєднання знань, які вони отримують у вищих навчальних закладах з практичною сферою майбутньої діяльності [2].

Становлення інноваційної освіти у ВНЗ України є одним із найважливіших державних завдань. Це зумовлене переходом до нової суспільно-економічної системи, до демократичних цінностей, до пріоритету людського капіталу над усіма іншими його видами. Масову підготовку фахівців інформаційної сфери можна здійснити лише на основі нових освітніх програм, побудованих на інноваційних принципах. Інновація освіти – цілеспрямований процес часткових змін, що ведуть до модифікації мети, змісту, методів, форм навчання й виховання, адаптації процесу навчання до нових вимог [3, с. 403]. Вища освіта здійснюється на основі освітніх ресурсів.

Процес отримання якісної освіти, втілення у життя інноваційних технологій є важливим критерієм визначення методів навчання. Таким чином, шляхи удосконалення застарілих методів професійної підготовки стає частиною більш широкого процесу, що забезпечує залучення до активної участі студентів в інтелектуальних процесах.

Уміння самостійно і творчо мислити, самостійно вчитися – одне з найважливіших умов повноцінного оволодіння знаннями, вміннями і навичками у ВНЗ, розумового розвитку студентів та формування їх особистості, підготовки студентів до участі у творчій праці, до безперервної самоосвіти.

Питання поліпшення якості навчання і виховання визначаються тенденціями розвитку теорії та практики, різноманіттям інноваційних методів і технологій навчання (дидактичних, комп'ютерних, проблемних, модульних функцій і модернізацією системи освіти), тобто сучасними методами активного й інтерактивного навчання; груповими дискусіями, методами мотивації до участі в колективному обговоренні, пізнавальної й творчої активності та самостійності студентів більш ефективні, ніж традиційні методи навчання, такі, як, лекції, наукові семінари та методи усних опитувань [6, 7].

У сучасних умовах реформування освіти України виникла потреба практичної підготовки фахівців інформаційної сфери, які готові відповідально і професійно діяти в стандартних і нестандартних ситуаціях, які розуміють необхідність постійного розвитку професійної кваліфікації, тобто до активного вирішення проблем у постійно мінливому соціальному середовищі.

Для забезпечення відповідності професійної діяльності фахівців з інформаційної сфери цієї складної місії необхідно не тільки підвищення якості професійної освіти, а й вдосконалення діяльності установ системи професійної освіти в напрямі підвищення професіоналізму майбутніх фахівців інформаційної сфери для вищих навчальних закладів. Йдеться, перш за все, про створення умов для більш ефективного розвитку їх професійної кваліфікації [6, 7].

Розвиток професійної кваліфікації майбутніх фахівців інформаційної сфери є зміна, вдосконалення його професійно-ціннісних орієнтацій, спрямованості особистості, організаторських, комунікативних, перцептивно-гностичних, експресивних якостей. В сучасних умовах високий рівень розвитку професійної кваліфікації майбутніх фахівців інформаційної сфери асоціюється зі здатністю виконувати соціальні функції, готовність до перетворення сфери своєї професійної діяльності, до професійно-творчої діяльності. Саме тому стає актуальним вивчення організаційно-педагогічних умов, тобто тих обставин, від яких залежить ефективність розвитку професійної кваліфікації фахівців інформаційної сфери при створенні якої відбувається істотне зростання їх професіоналізму.

Список використаних джерел:

1. Бойчук В. М. Комп'ютерно орієнтовані технології у художній-графічній підготовці студентів педагогічних закладів вищої освіти напряму підготовки «професійна освіта» / В. М. Бойчук, В. О. Уманець. // Інформаційні технології і засоби навчання. – 2018. – №63. – С. 81–94.
2. Василенко О. Інноваційні технології та методи навчання управлінських кадрів закладів ресторанного господарства Збірник наукових праць. Частина 1, 2015 – Режим доступу: <http://library.udpu.org.ua/>
3. Волкова П. Педагогіка : посіб. / П. Волкова. – К. : «Академія», 2001. – с. 403.
4. Гуревич Р. С. Інформаційно-комунікаційні технології в професійній освіті майбутніх фахівців : 4 [монографія] / Р. С. Гуревич, М. Ю. Кадемія, М. М. Козяр; за ред. члена.-кор. НАПН України Р. С. Гуревича. – Львів : ЛДУ БЖД, 2012. – 380с.
5. Кадемія М. Ю. Дистанційне навчання у віртуальному університеті / М. Ю. Кадемія, В. О. Уманець. // Відкрите освітнє е-середовище сучасного університету. – 2016. – №2. – С. 47–51.
6. Марям Рахимиманд. Использование инновационных методов обучения в совершенствовании успеваемости студентов вуза: на примере ВУЗов Исламской Республики Иран: автореферат дис. кандидата педагогических наук: 13.00.01/ Марям Рахимиманд; [Место защиты: Тадж. гос. пед. ун-т им. Садриддина Айни]. – Душанбе, 2013.- 22 с.: ил.

7. Рожниковский Роман Михайлович. Содержание и методика повышения квалификации специалистов сферы ресторанного бизнеса : Дис. канд. пед. наук : 13.00.08: Москва, 2003 163 с. РГБ ОД, 61:03- 13/1359-6

Боровицька О.М.,

провідний концертмейстер кафедри музичного мистецтва ВП «МФ КНУКіМ»,
м. Миколаїв

ВИХОВАННЯ ТВОРЧОЇ ОСОБИСТОСТІ У СУЧАСНОМУ КУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРИ : МІФ ЧИ РЕАЛЬНІСТЬ?

З давніх давен людство намагалося оволодіти природою творіння. Спостерігаючи навколишній світ, людина вчилася з окремих ознак предметів чи явищ складати цілісний образ. Протягом часу її сприйняття еволюціонувало до пізнання внутрішньої суті об'єктів та їх взаємовідносин.

Від певних образів до їх втілення в творах мистецтва існує відстань, котру важливо подолати: образи не повинні бути лише блідою копією оригіналу, їм потрібно надати власне повноцінне буття, настільки яскраве, щоб воно жадало втілитися.

Потрібен особливий склад творчої душі, яка повинна вмінати багато чого вмещати, розуміти, співчувати, підтримувати, даючи простір для самостійних дій, що є питанням відносин з оточуючим світом.

Проблема спілкування у контексті теми. Чи вміємо ми бачити, слухати, вживаючись в іншу ментальність на стільки, щоб вона довірила нам свої таємниці? Інакше образи об'єктів, які є наслідком нашого контакту виглядатимуть як «ходульні» суб'єктивні схеми, залишившись, як у Канта, «речами у собі»... Комунікативний талант, у когось природній, іншим приходиться наполегливо напрацьовувати необхідні навички.

Чим більше людина має каналів прийому інформації, яка надходить, тим повнокровнішим стає образ спостережуваного об'єкту в її уяві. Необхідно констатувати, що у сучасному культурному просторі ці канали дуже часто не працюють, тому що забиті шлаками сурогатної інформації. Людина створена так, що вимушена контактувати з навколишнім світом через зір, слух, нюх, торкання, смак, почуттєві враження та інтуїцію. Аналітика приходиться пізніше. Але у сучасному житті все більше проглядає тенденція до скорочення безпосереднього спілкування за натурою, але заміною його всім, чим завгодно: хрестоматійним переказом, коментарями «фахівців» з досить різноманітними ракурсами бачення та шкалою трактування, чиймись роздумами «за настроєм» тощо. В решті людина відчуває завантаженість інформацією, але якість її така, що не може принести новий, цінний для всіх плід.

Інертність власного інтелекту і почуттєвої сфери не дають прорости наявному у свідомості насінню, і істоти, які там мешкають, не мають чітких індивідуальних ознак. Комфортний соціум, який оточує людину, колисає її готовими відповідями на будь-які потуги щось збагнути самостійно. Все стає легко досяжним, воля атрофується, розуму нічим вагогим оперувати, бажання – на рівня мілких капризів.

Все це свідчить про передчасне пересичення. Коли життя не сприймається із захопленням – в ньому не залишається місця диву, а процес творчості завжди має спорідненість с дивом: звичайні реалії – і ось якась найменша мить подій стає каталізатором незвичайних емоційних вражень та переживань, на піку яких з'являються нові виміри буття. Але якщо внутрішнє життя людини не має яскравої динаміки – це супроводжується придбанням так званої товстошкірості, коли людина вже не готова до щирого і відвертого спілкування, тому що не має довіри життю. Генії ж, навпаки, як правило «тонкошкірі», здатні впіймати найслабкіші «коливання повітря», вони відкриті до спілкування зі Всесвітом і насолоджуються справжнім життям, залишаючи іншим, ремісникам, його імітацію.

Нажаль, імітація захопила майже усі сфери нашого буття. Ми дуже рано засвоюємо як потрібно реагувати зовні на ті чи інші обставини, як почуватися, що думати і говорити. Внутрішньої праці – аж ніякої! Але людина влаштована так, що їй необхідні хоч інколи сильні емоції, переживання, враження